

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χόραν ήμῶν υπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἁριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησίαν	δρ. 8.—	Ἐτησίαν	φρ. 20.—
Ἑξαμήνιος	4.50	Ἑξαμήνιος	5.50
Τριμήνιος	2.50	Τριμήνιος	3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1916

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδουαρίδου ἀρ. 38, πέρα τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 38ον. — Ἀριθ. 19

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

— Καὶ ὅμως, ὑπέλαβε ὁ Ἀγκλάς, ἡ παρουσία ἑνὸς ταμῖα Τραπεζῆς εἰς ἓνα χάρτοπαικτεῖο, διέθετε πολὺ ἀγχημα τοὺς ἐνόρκους. Ὅπως δὴποτε, ἐπειδὴ ἡ ὑπεράσπισις ἐπεκαλέσθη τὸ ἀνεύθυνον, ὁ δυστυχῆς μας φίλος ἐγλύτωσε μὲ πέντε χρονάκια. Ἐνῶ μπορούσαν νὰ τὸν βάλουν καὶ εἰκοσι.

Σιωπῇ διεδέχθηκε τῇ θλιβερῇ αὐτῇ συνομιλίᾳ, καὶ μέσα εἰς τὴν σιωπῇ, ἀκούσθηκε, ἀπὸ τῆς διπλανῆς κἀμάρας, ἑνας λυγμὸς.

Ὁ Καντινιῷ, τρομαγμένος, ἐρερεῖ εἰς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἐσπρωξεί.

Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρτα, εἶδαν τὸν Ἑρρίκο, ὡχρὸν ὡς πτώμα καὶ μὲ τὸ πούκαμισ.

Εἶχε σηκωθῆ, μόλις ἄκουσε νὰ προφέρουν τὸνομα τοῦ πατέρα του, καὶ εἶχε συρθῆ ὡς τὴν πόρτα. Καὶ τώρα τα ἤξευρε ὅλα. Ὁ πατέρας του ἦταν κατάδικος καὶ αὐτὸς ἀτιμασμένος!

Ἦσεν ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν ποὺ πέρασε, ἑνας τέτοιος κλονισμὸς ἐξθανε γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί. Καταλυπημένος γιὰ τὴν ἀνοησία ποὺ ἔκαμε, νάφριση τὴν πόρτα μισανεικτῇ, ὁ Καντινιῷ ἐνευσε εἰς τὴν Λουίζαν νὰ βάλῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς εἰς τὸ κρεβάτι καὶ κατόπι ἐκτύπησε τὸ κουδούνι, γιὰ νὰ φέρουν τὸν γιατρὸν.

Μόλις μῆτις αὐτὸς κ' ἐμαθῆ τὰ συμβάντα, ἔγεινε μωνιῶδης.

— Πάντα ἡ ἴδια ἱστορία! ἐφώναζε, τρέχων κοντὰ εἰς τὸν συμπαθητικὸν τοῦ μικροῦ ἀρρωστο. Πάντα ἡ οἰκογένεια θὰ κάμῃ τὸ μεγαλῆτερον κακὸ!...

Ἦταν ἐν' ἀπὸ τὰ παραπὸνά του.

— Οἱ ἀρρωστοὶ, ἐξαικολούθησε, δὲν κρέπει ποτὲ νὰ δέχωνται ἐπιτκῆφεις.

Ἐνας ἐπισκέπτης πάντα θα πῇ κατὶ κακῷ, κατὶ δυσάρεστο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα νὰ το!

Καὶ λέγων αὐτὰ, εἰδείχεν τὸν μικρὸν Ἑρρίκο, ἀκίνητο πάλι καὶ ἄφωνο εἰς τὸ κρεβάτι του.

Ἐν τούτοις, ὁ κλονισμὸς ἐκείνος δὲν εἶχε τὰ κακὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐφοβήθη ὁ γιατρὸς, καὶ ὡς τὸ βράδυ ὁ Ἑρρίκος συνήρχετο πάλι καὶ μιλοῦσε.

Τὸ δυστυχισμένον παιδί εἶχε φθάσῃ βέβαια εἰς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ποὺ ἡ λύπη, ὁ πόνος, ἀφίουν τὸν πολυδασανισμένον ἀνθρωπὸ ἀναίσθητο. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχουσε πιά οὐτ' ἑνα δάκρυ, δὲν ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ στόμα του οὐτ' ἑνα παράπνο. Μόλις μίλησε μὲ τὴν ἀδελφῆν του γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ πατέρα του. Κι' ἡ Λουίζα ἀποροῦσε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἀναισθησία...

Πρὸς τὸν Ἀγκλάς πάλι, τὸν εὐεργέτη τῆς οἰκογενείας, ἐξαικολούθησε νὰ δεῖχῃ τὴν ἴδιαν ἀντικἀθεια, τὸ ἴδιον μῖσος. Δὲν τοῦ ἔκαμε ἕμισ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν γιὰ τὸ ἐπιτόδιο τοῦ Ὀμίλου τῶν Ἑρετῶν, καὶ τοῦτο πρὸς μεγάλην χαρὰ τοῦ κακούργου ποὺ ἐφοβεῖτο αὐτὴ τὴν ομιλίαν καὶ εἶχε πρόβουσιμα τὴν ἀπάντησίν του, ἀν τοῦ ἔκαναν λόγον εἰς τὸ Νοσοκομεῖο γιὰ τὸν κόμητα Ρουσόσκη...

Ἀλλὰ ὁ Ἑρρίκος δὲν τοῦ εἶπε λέξι. Θὰ ἔλεγεσ δι' εἰς τὸ διάστημα τῆς μακροῦς του ἀρρώστειας, τὰ εἶχε ξεχάσῃ ὅλα. Ἦ δι' τὰ ἐνθυμείτο, ἀλλὰ σὰ φαντάσματα τοῦ πνεύματος, ποὺ τὸν ἐδασάνεισε τόσες ἡμέρας...

Ἦ ἀνάρρωσις ἐπροχώρησε γρηγόρα καὶ λίγες ἡμέρας

«Ὁ, σὶ ὠραῖος καιρὸς!...» (Σελ. 151, στ. α')

μετά την επίσκεψή του κυρίου και της κυρίας Άγκλας, ο μικρός ήθοποιος και ο γέρος του δασκάλος βγήκαν από το Νοσοκομείο εκείνο, όπου, στη δυστυχία τους, είχαν βρή τουλάχιστο ένα καλό φί-

«Δεν μπορεί να γίνει δοκιμή χωρίς αυτές...» (Σελ. 150, στ. γ')

λο: Τον έσωτερικό γιατρό που τους είχε συμπαθήσει πολύ και τους δυο και ήταν πολύ λυπημένος που τους απέχωριζε τώρα για πάντα.

Τους συνώδεσε ως το Σταθμό, και όταν το τραίνο ξεκίνησε τους εξώρρισε να μην ξεχάσουν τον έσωτερικό γιατρό του Δημοτικού Νοσοκομείου της Οστάνδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Η καρφίτσα της Κολέττας.

Ο Έρρίκος ξεκουράζετο τώρα στο σπιτάκι της Ασνιέρης, κοντά στη μητέρα του και στην αδελφή του, και θα ήταν πολύ εύτυχος στο άσυλο εκείνο, ύστερ' από τόσα που έτράβηξε, αν δεν ήταν κ' εκείνος ο καταραμένος ο Άγκλας.

Αλλά για να φάσουμε λίγο τα θλιβερά, που διηγηθήκαμε στα προηγούμενα κεφάλαια και να ξαναβρούμε τη χαρά, τη φαιδρότητα, ως ίδουμε τί γίνεται η χαριτωμένη Κολέττα, η ώραία χρυσομαλλούσα, που την ξεχάσαμε, για να ακολουθήσουμε στην περιπέτεια του τόν Έρρίκο.

Η Κολέττα λοιπόν δεν εύρισκετο στην Ασνιέρη, όταν έγύρισε από την Οστάνδη ο μικρός ήθοποιος. Μολονότι η γυναίκα του και η πεθερά του ήθελαν κ' επέμεναν να κρατήσουν στο σπίτι τη μικρούλα, ο Άγκλας δεν τους έκαμε τη χάρη.

Επειδή δεν είχε παρουσία, τους είπε, η αδελφή του χρωστούσε να μάθη μια εργασία για να κερδίξη άργότερα το φωμί της και να εξασφαλίξη έτσι το μέλλον της, αν, για ένα ή άλλο

λόγο, δεν θα μπορούσε πιά να τη διατηρή αυτός. Ήταν τόσο λογικό, τόσο φρόνιμο, ώστε η Λουίζα και η κυρία Σομύ αναγκάστηκαν να το παραδεχθούν και να υποχωρήσουν.

Ο Άγκλας έσχε να γνωρίξη μια πωλήτρια ενός μεγάλου Ραπτικού Οίκου της οδού Βιρήνης, που έφάνη πρόθυμη να πάρη μαθητευομένη την Κολέττα και να την κάμη πωλήτρια ή ράπτρια, αναλόγως της κλίσεως που θα έδειχνε.

Έτσι η αδελφή του Άγκλας ζούσε τώρα στο σπίτι, αυτής της γυναίκας και για τη διατροφή της, ο Άγκλας επέληξε να κρατήσωνε ένα μικρό ποτόν κατά μήνα. Με την ευμορφία της και με τη χάρη της η Κολέττα έγινε γρήγορα η χαϊδεμένη του μεγάλου Καταστήματος, όπου είχε μ'ή ως μαθητευομένη. Διευθύντριες, κελάτισσες, εργάτριες, όλες την αγαπούσαν.

Στην αρχή την έβαλαν στο εργοστάσιο, να μάθη ραπτική. Αλλά η ακινησία, ώρες ολόκληρες, την έστενόχωρούσε φοβερά και η βελόνα της τρυπούσε τα δάκτυλα. Η πωλήτρια που την έπροστάτευε, κατάλαβε επιτέλους ότι το ζωηρό, το έξυπνο και χαριτωμένο εκείνο κορίτσι ήταν καταλληλότερο για το σαλόνι των δοκιμαίων παρά για το εργοστάσιο. Και από εκεί, ύστερ' από λίγες εβδομάδες, η Κολέττα Άγκλας, χαρούμενη, πέρασε στο σαλόνι, για να βοηθή στις δοκιμές.

Τέτοια κορίτσια, δεκατριών ως δεκαέξη χρονών, βλέπει κανείς πολλά ενά μεγάλα ραπτικά καταστήματα. Φορούν μαύρες ποδιές, έχουν τα μαλλιά τους δεμένα πίσω μ' ένα μεγάλο βελουδένιο τσόγχο, κρατούν στο χέρι ένα μαξιλάρκι με καρφίτσα ή ένα κομμάτι ύφασμα, και τρέχουν παντού. Δεν μπορεί να γίνει δοκιμή χωρίς αυτές. Παρακολουθούν τη μεγάλη ράπτρια σαν τη σκιά της. Αυτές διαβιάζουν, από το ένα εργοστάσιο στο άλλο, της διαταγές της διευθύντριας αυτές φέρνουν, κάθε στιγμή, ότι θα χρειασθί για τη δοκιμή ή και την παραγγελία.

Όσο άσχημα τα κατάφερνε η Κολέττα στο εργοστάσιο, τόσο ώραία τα έβγαζε πέρα στο σαλόνι. Ήταν το ιδανικό της μικρής β ο η θ ο υ και τα χρυσά της μαλλιά εφώτιζαν τα σαλόνια του Οίκου Μορέιλ και Σ'. Καμμιά κυρία δεν επήγγαινε να δοκιμάση ή να παραγγείλη φόρεμα, χωρίς να ρωτήση τί κάνει η ώραία Κολέττα. Της πήγαιναν καρამέλες, μπομπονιά και άλλα μικρά δώρα, που τα έδέχετο με άδιαφορία, σ'α να της τα χρωστούσαν. Και κανείς στο κατάστημα δεν της χαλούσε χατήρι.

Όταν ήθελε έξαφνα να κάμη λίγο περίπατο, εύκολότατα κατάφερνε την διευθύντρια να τη στείλη αυτή στο σπίτι καμμιάς κελάτισσας. Και με τί χάρη κρατούσε στο δρόμο το μουσαμαδένιο κουτί, που είχε μέσα το φόρεμα της κυρίας!...

Ακριβώς ένα τέτοιο θ έ λ η μ α ώνειροπολούσε η Κολέττα εκείνη την ημέρα. Ο καιρός ήταν εξοχος, ο ήλιος

«Η Κολέττα έτραξε άμέσως και την αγαλίασε...»

πλημμυρούσε - από τα παράθυρα τα σαλόνια του καταστήματος κ' η μικρή μας φίλη έσυλλογιζετο, ότι ένας περίπατος στη λεωφόρο του Δάσους θ'ήιξε σ'τι πής...

Άλλως τι είχε κι' άλλο λόγο για να βγή έξω και όταν η Κολέττα έβαζε κάτι στο νού της, έπρεπε να γίνει.

Με τρόπο, έριξε μια ματιά στο βιβλίο των εργασιών της ημέρας, και ξέρε πιά ότι στις τρεις, ή δεκαοκτώ Ρετζίνα έπρεπε να πάη να δοκιμάση στο σπίτι μιας βραζιλιανής, της κυρίας Λίμας Δ' Αλβαράδο, στην όδον Φαίκαντερί. Στις δύο, ζήτηε από το εργοστάσιο το φόρεμα αυτής της κυρίας, το τυλίγει σ'ε μεταξωτό χαρτί, το βάζει στο κουτί και, με το καπέλλο στο κεφάλι, έτοιμη, περιμένει...

Έξαφνα κτυπά ένα κουδούνι και η διευθύντρια φωνάζει:

— Ρετζίνα!... μ'ήν άργης!... Είναι ώρα να πάς στην κυρία Αλβαράδο. Είναι καλή κελάτισσα και δεν πρέπει να τη δυσαρεστήσωμε με κανένα τρόπο.

— Άρ'ου μάλιστα μου δίνει και τόσο ώραία μπομπονιά! προσθέτει η Κολέττα, προχωρούσα με το κουτί περασμένο στο μπράτσο της.

Η πωλήτρια παρουσιάζεται αλαλιασμένη.

— Το φόρεμα! φωνάζει που είναι το φόρεμα!...

— Νά το!... Όλα είναι έτοιμα! (*), απαντά ήσυχα η κατεργαρούλα Κολέττα, Έβαλα μάλιστα και τρεις διαφορετικές γκαρντινούρες, για να διαλέξη.

Πώς να μ'ή στείλουν με την πωλήτρια αυτό το κοριτσάκι, που ξέρεi τόσο καλά τα γούστα της πλουσίας Βραζιλιανής!...

— Καλά λοιπόν, λέγει με χαμόγελο η διευθύντρια. Τρέξε, Ρετζίνα, με την Κολέττα και προσπάθητε να πάρη και καμμιά άλλη παραγγελία.

— Μά βεβαίοντα που θα της πάρωμε κι' άλλη παραγγελία! προσθέτει η Κολέττα. Εξέρω καλά ότι η κυρία Δ' Αλβαράδο θα χρειασθί μια τουαλέττα για την απογευματινή της Άργεντινής Πρεσβείας.

Και τρέχει στη σκάλα, ακολουθούμενη από τη Ρετζίνα, που καρφώνει βιαστικά τα στηρίγματα του καπέλλου.

Αμα βρέθησαν στο δρόμο, η Κολέττα βάλθηκε να περπατή φρόνιμα και ήσυχα στο πλάγι της πωλητριάς, γιατί ήξευρε, ότι η διευθύντρια μπορεί να της έδλεπε από το παράθυρο. Αμα έφθασαν όμως στην πλατεία της Ομονοίας, άρχισε να χοροπηδή και να φωνάζη εύθυμα:

— Ω, τί ώραος καιρός!... Τί όμορφα που είναι τα δένδρα!... Και ταύ- (*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 142.

τοκίνητα!... Ω, τί ώραο που είναι σήμερα το Παρίσι!...

Επειτα άνεκοίωσε τα σχέδιά της στην πωλήτρια. — Εξέρτε, κυρία Ρετζίνα, της είπε, άμα τελειώσωμε τη δοκιμή, θα πάμε να πάρωμε το τσάι μας στο Καφενείο του Δάσους.

Η πωλήτρια έτρόμαξε.

— Δεν έχωμε καιρό, είπε κι' αν γυρίσωμε στο κατάστημα άργά, θ'α μάς μάλωσουν.

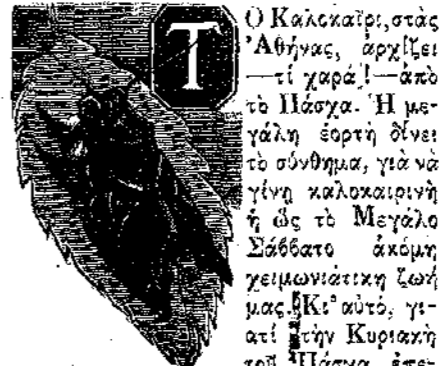
(Επεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Αγαπητοί μου,

Ο Καλοκαιρι, σ'ας Αθήνας, άρχίζει — τί χαρά! — από το Πάσχα. Η μεγάλη έορτή δίνει το σύνθημα, για να γίνει καλοκαιρινή ή ως το Μεγάλο Σάββατο ακόμη χειμωνιάτικη ζωή μας. Κι' αυτό, γιατί την Κυριακή του Πάσχα επε-

κρατήσε να ανοίγουν ά θέατρα, που είναι το κυριώτερο χαρακτηριστικό της ώραιας αθηναϊκής ζωής του καλοκαιριού.

Σ'ας Αθήνας βέβαια λειτουργούν θέατρα και τον χειμώνα. Αλλά λίγα και όχι τόσο πολυσύγναστα. Ένώ το καλοκαίρι λειτουργούν πολλά και τραδούν όλον τον κόσμο. Κάθε Αθηναίος, το καλοκαίρι ένοσι να περάση τη βραδιά του σ' ένα θέατρο. Από κει θα πάη να καθήση στο ζαχαροπλαστείο ή στο γαλακτοπωλείο ή στη μυρναρία. Κ' έτσι η διασπαστική ζωή του απογεύματος παρατείνεται ως της βραδιάς, της νυκτερινής και της πρωινής ακόμη ώρας, και στα κέντρα βασιλεύει κίνηση, ζωηρότης, που κάμνει τας Αθήνας την τερπνότερη ίσως πόλι της Ανατολής. Λοιπόν, αυτή ή κίνηση και η ζωηρότης άρχίζει από το Πάσχα, με το άνοιγμα των θεάτρων.

Ένοσιεται, ότι στην αρχή τα πράγματα δεν είναι και τόσο ζωηρά. Λίγα θέατρα άνοιγουν από τόσο νωρίς. Τάλλα περιμένουν να ζεστα ν η λίγο ο καιρός. Και ακριβώς επειδή ο καιρός δεν είναι καλά ζεσταμένος, εξακολουθούν ακόμη τα κλειστά κινηματοθέατρα. Έτσι, για κανένα μήνα ακόμη, οι Αθηναίοι, το βράδυ, θα βρίσκονται σ'ε άμηχανία εκλογής: Πού να πάνε; Στο θέατρο ή στον Κινηματογράφο; Στο άληθινό δράμα, με τους ζωντανούς ήθοποιούς,

ή στο ζωγραφισμένο, που το παίζουν κινούμενες σκηνές... Γιατί και τα δυο τάγαποδν πολύ οι Αθηναίοι, και στα δυο βρίσκουν μια μεγάλη ευχαρίστηση. Και δεν έχουν άδικο. Γιατί και στο άληθινό θέατρο και στον Κινηματογράφο μπορεί να ιδη κανείς πολλά ώραία πράγματα, και να διασκεδάση, και να ωφεληθί ακόμη.

Αλλά... όταν είναι μεγάλος, ώριμος. Αυτά τα θεάματα, τα περισότερα τουλάχιστο, δεν είναι κατάλληλα για παιδιά. Κι' από τα δυο είδη, ο Κινηματογράφος προάπαντον παρουσιάζει πράγματα πολύ επικίνδυνα, πολύ βλαβερά για την τρυφερή ηλικία. Πόσα παιδιά δεν κατεστράφησαν, για να γίνουν κινηματογράφοι! Και πόσα δεν μετενοήσαν οι γονείς τους, γιατί τους έδωσαν αυτή την ελευθερία ή είχαν την άνοησία να τα παίρουν μαζί τους!...

Δεν λέγω βέβαια, ότι τα παιδιά δεν πρέπει να πηγαίνουν ποτ'ε στα θέατρα και στους Κινηματογράφους. Είναι και κάποιες παραστάσεις, ώραίες και άθωες, που μπορούν να της βλέπουν και οι μικροί με ήδονή και ωφέλεια. Λέγω μόνον, ότι στον τόπο μας, όπου δεν υπάρχουν ακόμη ούτε θέατρα, ούτε Κινηματογράφοι, είναι τί η θ ε ε για τη νεολαία, — όπως υπάρχουν άλλου, — τα παιδιά πρέπει να προσέχουν πολύ εις το πρόγραμμά και να μην πατούν, όταν τα έργα που παίζονται είναι άσημα, ανήθικα, ήγληνηματικά και άστυνομικά. Ας προσθέσω και άκαλαίσθητα, γιατί ή ακαλαίσθητα προξενεί ίσως τη μεγαλύτερη βλάβη...

Θα μ'ού π'ητε τώρα: Και πώς μπορούμε να ένοήσωμε από το πρόγραμμα τί είδους είναι το παιζόμενο έργο; Αλλά κι' από το πρόγραμμα μπορεί κανείς να ένοήση. Άρκει πολλές φορές ο τίτλος του έργου, το όνομα του συγγραφέως, ή περιληψίς της ύποθέσεως. Έν τούτοις το ασφαλέτερο είναι να συμβουλευέσθε τους γονείς σας, τους δασκάλους σας, τους μεγαλύτερους σας. Αυτό έξέρουν πάντα καλύτερα ποιά θεάματα είναι για την ηλικία σας και ποιά δεν είναι. Να ρωτάτε και να μην πηγαίνετε, παρά όπου σας επιτρέπουν με προθυμία. Κι' αυτό πάλι ήχι συχνά. Ένα παιδί δεν κάνει να βλέπη καθέμερα θέατρα και κινηματογράφους. Το μυαλό του δεν άντέχει σ'ε πάρα πολλές έντυπώσεις. Ζαλίκεται, συγχύζεται, εξαπτεται και γίνεται άνίκανο για ήρεμη σκέψη, για συγκέντρωσι και για εργασία. Μιά, δυο φορές την εβδομάδα, για παιδιά της ηλικίας σας, είναι άρκετό. Έξαιρέσις μπορεί να γίνει μόνον αυτές της ημέρες των έορτών, που σ'ας εύχομαι να της περάσετε με υγεία και χαρά. Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣ ΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Εν τούτοις ώρμησε κατόπιν του ίδιου πλώους, τρέχων ως ζέφυρος μέσα εις τα χωράφια...

Πραγματικώς, ελίγον πρό της εισόδου του εις το χωριόν, ο Μωρίς τον έβλεπεν από μίαν πλαγιάν άτραπών και μάλιστα τον επέρασε.

Ναί, ναί, απεκρίθη ο Μωρίς, κρύπτων όσον ήμπορούσε το πρόσωπόν του, —διότι, μολοντί ο Τζέιμς και αυτός δεν είχαν συναντηθή ποτέ, έφοβείτο μή τον άναγνωρίση από τας εικόνας του «Ρ»...

Όλο ίσια, από δώ, απεκρίθη ο ντέκετιβ, εκτεινών την χείρα τυχαίως προς μίαν διεύθυνσιν. Έπειτα θα στρίψετε άριστερά, ως πού να βρῆτε το σχολείο.

Εύχαριστώ, είπεν ο Τζέιμς φεύγων ως βέλος εύχαισιστώ πολύ!

Τίποτε, τίποτε! απεκρίθη ο Μωρίς Ζιλλάρ, απομακρυνόμενος γρήγορα και αυτός.

«Φθάνει τώρα, έσυλλογίσθη, να ξετρικύτω έγω τον γιατρό πριν από σένα, και όλα θα πάνε ρολόι!»

Έπειδή οι δρόμοι του χωριού ήσαν έντελώς έρημοι, ο νεαρός ντέκετιβ άπεφάσισε να κτυπήσῃ την πρώτην τυ-

χοῦσαν θύραν και να έρωτήῃ περί του ιατροῦ.

Και ή πρώτη τυχοῦσα θύρα ήτο ενός πανδοχείου. Ο ξενοδόχος έκοιμάτο άκόμη 'Αλλά, ο Μωρίς τον ήγάγη και να ξυπνήσῃ και να του δώσῃ τας πληροφόριαις πού ήθελεν.

Εύτυχώς δι' αυτόν, ο ιατρός του χωριού κατοικοῦσε εκεί πλησίον, εις τόν πάρα-πάνω δρόμον.

Μετά τρία λεπτά, ο Μωρίς εκτυπούσε την θύραν του ιατροῦ, ενός κάποιου 'Αλβέρτου Κούρταιν, όπως έγραφε μία μικρά μεταλλίνη πλάξ, κερφωμένη εις αὐτήν την θύραν.

Τρέμων μή παρουσιασθῇ έν τῷ μεταξῷ ο Τζέιμς, ο φίλος μας εκτυπούσε δυνατά κ' εφώνασε να του άνοιξουν. Επιστέλους του άνοιξέν ο ίδιος ο ιατρός 'Αλβέρτος Κούρταιν και τον ειςήγαγεν εις ένα σαλονάκι, το όποιον μόλις έρωτίζετο από μίαν μικροσκοπικήν λαμπρίσαν.

Με συγχωρεῖτε, του είπε, γιατί ο υπηρέτης μου λείπει.

Είθε ο μόνος γιατρός αὐτοῦ του χωριού; τον ήρώτησε βιαστικά ο Μωρίς.

Μάλιστα, κύριε, απεκρίθη ο 'Αλβέρτος, ένας άνθρωπάκος ζωηρός και όμιλητικός. Στην οικογένειά μας, το επάγγελμα μεταβιβάζεται από τον πατέρα εις τον υιόν. Ο μακαρτίτης ο πατέρας μου...

Με συγχωρεῖτε πού σας διακόπτω, έκαμεν ο Μωρίς Ζιλλάρ, άλλ' εἶνε ανάγκη να σας ανακοινώσω πρώτα κάτι πολύ σοβαρό.

Πολύ σοβαρό; άνέκραξεν έκπληκτος ο άνθρωπάκος, ύψώνων τὰ χέρια του προς τόν οὐρανόν.

Πάρα πολύ, εξήκολούθησεν ο Μωρίς, μή δίδων πλέον προσοχήν εις τὰ κινήματα του έντρομου ιατροῦ. Από στιγμή πού στιγμή θα κτυπήσουν τή θύρα σας και θα σας φωνάξουν να ιδῆτε δύο άσθενεῖς, πού κατοικοῦν 'ς ένα έξοχικό σπίτι, όχι μακριά από εδῶ. Μην άνοίξετε! Μην άνοίξετε πριν σας εξηγήσω τί συμβαίνει, γιατί εἶνε ανάγκη να κάμμετε κατά γράμμα ο, τι θα σας πῶ. Αν ο άπεσταλμένος έπιμείνῃ να κτυπῶ, — και θα έπιμείνῃ βέβαια. — φωνάξτε του από μέσα, ότι θα τον άκολουθήσετε, άλλ' α-

τόν παρακαλεῖτε να σας περιμένῃ λίγες στιγμές. Και άμα τελειώσωμε την όμιλία μας, τότε—άλλά τότε μόνον,— βγαίνετε και τον άκολουθεῖτε ως το σπίτι έκείνο, όπου βρίσκονται οι δύο άσθενεῖς. Γιατί, ξέυρετε, εἶνε...

Τήν στιγμήν εκείνην ήκούσθη απέξω καλπασμός και μετ' ελίγον ο Τζέιμς—διότι αὐτός θα ήτο βεβαίωτατα,— εκτυπούσε την θύραν.

Έχουμε καιρό τρία λεπτά, είπε ψυχρῶς ο Μωρίς Ζιλλάρ. Προσέχετε, γιατρέ. Έντός τριῶν λεπτῶν, πρέπει να μ' έχετε έννοησῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Μωρίς Ζιλλάρ, ντέκετιβ.

Έν τῷ μεταξῷ, ο άτυπνόμενος τοῦ Ουέστμινστερ και ο προϊστάμενός του, ο αρχιστυνόμενος Ούίλιαμ Τάυλορ, επί τῆ βάσει τῶν πληροφοριῶν, τας όποιαις είχαν φέρῃ οι έκπεμφθέντες άνιχνευταί, έβρισαν εις τὰ περίχωρα τῆς κατοικίας του Σκυλοκεφάλου, συνοδευόμενοι από εἰκοσι άστυφύλακας.

Έτσι εξηγούνται όλα, συνεπέρανεν ο Τάυλορ, ο «Ρ», κατά πᾶσαν πιθανότητα, άνήκει εις τήν συμμοριάν του Σκυλοκεφάλου και μετά τήν δραπέτευσίν του, θα έκρήθη εδῶ. Ίσως μάλιστα ο ίδιος ο λήσταρχος τον έδοήθησε να δραπέτευσῃ, γιατί αὐτή ή παμπόνηρη γρηά άλεποῦ κατορθώνει πολλά.

Και αποτεινόμενος προς τόν συνάδελφόν του, τόν αστυνόμον του Ουέστμινστερ, ο αρχιστυνόμενος εξήκολούθησε:

Σήμερα θα κάμωμε καλή δουλειά. Θα πιάσωμε τόν Σκυλοκέφαλο μαζί με τόν «Ρ», και συγχρόνως θαπειλευθέρωσωμε τόν μαρκήσιον Δερινύ και τόν Σερ Ούίλιαμ Χόλκερ. Μ' ένα συμπάρο, δύο τριγώνια!

Άς μή τὸ λέμε από τώρα, απεκρίθη μετριόφρονως ο αστυνόμος του Ουέστμινστερ. Έχω σαν ένα προαίσθημα, ότι ο Σκυλοκέφαλος δεν θα πιασθῃ ούτε αὐτή τῆ φορά. Όσο για τόν «Ρ», αὐτός δά εἶνε πού εἶνε ασύλληπτος.

Θά τὸ ιδῶμε! υπέλαβεν ο Τάυλορ' όπωςδῆποτε, έστῆσῃα στους άνθρώπους μου να ενεργήσουν με τῆ με-

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΑ'Ι ΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ

—Μεσ' σάβγρια μονοπάτια, Σ' άνήφορο, Κτήφορο,

Νά ξεπερνῶμε τάτια, Και νάν τους συγχανοῦμε Και νάν τους κουβαλοῦμε Σ' όποιους προστάξουν τόπους

Με βίασανα και κόπους! Και τέλος, τ' όρελός μας; Ψόφης ο γάιδαρός μας—

Νά λένε σάν ψοφήσωμε... Και τόρα πᾶ άς άρήσωμε Τήν πλιό μεγάλη μουλά:

Μας κόνονε, ταμπούλα Στο ξύλο και... χορεύονε! Μά σέναν'—ένα σκύλο—

Σε δέχονται σάν φίλο Και με τρελλή χαρά τους Μαζί με τὰ παιδιὰ τους

Στην πρώτη κάμαρά τους Μ' άγάπη... οὐ χαϊδεύονε Και σέ συγχοφιλεύονε!

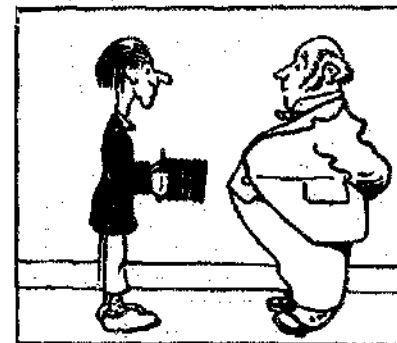
Τόρα μονάχος σου, έλα, Για πᾶς, δεν εἶνε τρέλλα; — Πάψε, πάψε να γκαρίζεις Και μη λές... πᾶ; μᾶς γαυγίζεις!

Άγερα, θάροεις, πῶς τῶμας, Γάιδαρό μου πεζοδρομῆ; (Έπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

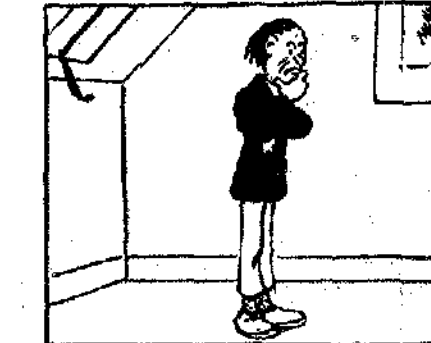
Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ κ. ΚΑΛΟΒΙΟΛΑ

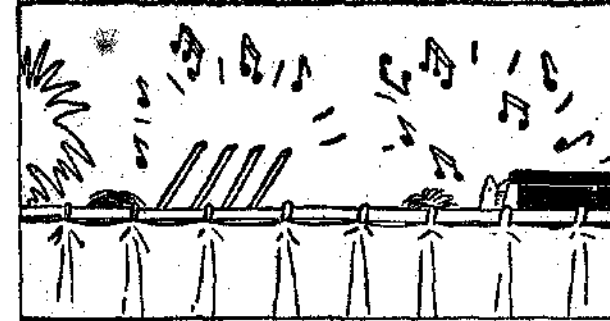
Ο κ. Χρισσοκάνθαρος προσκαλεῖ εις τὸ μέγαρόν του τὸν κ. Καλοβιόλαν και τοῦ ἀναγγέλλει, ότι θά δώσῃ μέγαλον χορὸν και τὸ ἀναθέτει τὸν σχηματισμὸν και τὴν διεύθυνσιν μᾶς μεγάλῃς ορχήστρας, ἀντὶ τριακοσίων δραχμῶν.

Ο πτωχὸς κ. Καλοβιόλας χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, συλλογιζόμενος ότι ἀπὸ τὰς τριακοσῖαις αὐτῶν δραχμῶν, εἴμπορεῖ νὰ τοῦ μείνουν τουλάχιστον αἱ ἑκατόν. — Ἄλλά... διὰτὶ μόνον αἱ ἑκατόν και όχι και αἱ τριακοσῖαι;.. Ένθυμεῖται τότε,

ὅτι στὸ σπίτι του ἔχει ἐν αὐτομάτῳ πιάνο, πού κινεῖται και παίζει με ηλεκτροσὸν' αὐτὸς πάλι παίζει τὸ βιολί του. Ἐπ' αὐτὰ δεν ἄρχοῦν διὰ τὴν μεγάλην ορχήστραν τοῦ κ. Χρισσοκάνθαρου; Θά εὗρισκε τρόπο νὰ τὸ οἰκονομήσῃ..

Και πραγματικῶς, οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Χρισσοκάνθαρου ἀκούσθησαν μίαν θαυμασίαν ορχήστραν και, διὰν κιντῶσαν πρὸς τὴν εξέδραν, βλέποντες, ἐπάνω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, νὰ κινῶνται τέσσαρα δοξάρια βιολίων, διακρίνοντες ἀκούη ἕνα πιάνο και τὰ μαλλιά δύο μουσικῶν. Παρημέσῃ βέβαια θά εἶνε και οἱ ἄλλοι...

Ἄλλ' ἂν ἀναβῶμε τώρα στὴν εξέδρα, θά ιδῶμε τὸ τέχνασμα τοῦ κ. Καλοβιόλα: Τὸ πιάνο παίζει μόνον του. Ἄγχι πλῆνιστα, ὑπάρχει μόνον μιά... περροῦκα, στήμεν' 'ς ἕνα τρίποδο. Και μόνος ὁ κ. Καλοβιόλας παίζει ἕνα βιολί, άλλ' ἀπρὸ ἐφρόντισε νὰ δέσῃ εἰς τὸ δοξάρι του ἄλλα τέσσαρα δοξάρια... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Παιγνιον

Έστῆλη υπό Αιμιλίας 'Οφ. Κουτσούρη.

Table with 5 columns: NA, ΔΕ, ΦΩ, ΟΝ, ΝΑ and 3 rows of letters.

Νά συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε ὀδικῶν πτηνῶν.

β) Διὰ τοῦς Σαλλομαδεῖς

Έστῆλη υπό τῆς Αἰδοικατῆρας τοῦ Βυζαντίου

Table with 10 columns of letters: D, O, A, E, L, E, I, S, F, S, T, P, N, T, U, I, A, E, N, I, A, O, T, T, P

Νάναγνωσθῇ ἡ Ἐπιγραφή αὐτή.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—δουκῆποτε ζητημέτων τοῦ αὐτοῦ φύλλου, —συναρμολογῶνται ἀπαραίτητως υπό ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Υπόκεινται τῷ 1700 φύλλο

α) Αἰγαῖον, Ἀδριατικόν, Τυρρηνικόν, Ἰόνιον.—β) Il faut faire vertu de necessité! (Κάμνε τὴν ἀνάγκην φιλολογίαν).

Ίδε τον Οδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- του, Κερ. Β.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Γεννιέται με την άνοιξη, πεθαίνει με τα βόδια. Μέσ' στα φτερά του ζεφυρού πετάνει κολυμβώντας στον ουρανό τον καθαρό λίκνιζεται στον κρόλο Τών λουλουδιών, που λίγο πριν άνοιξαν, και μεθίει 'Απ' το χροσό του ήλιου φως, από την εσθλότητα Κι' απ' το γαλάζιο τούρανού τινάζει 'Απ' τα φτερά της, Νέο ακόμα έντομο, τη χρυσομένη [πούδρα, Και σαν απαλοφύσημα χάνεται μες [στούς θόλους Τούς θόλους τούς αιώνιους. Τί θελκτικόν ποδ είνε, Της πεταλούδας το χαρατό! Λέξ μουάει με τον πόθο Που χωρίς ευχαρίστηρι όλα τα δοκιμάζει, Και δίχως ν' αναπαύεται και να ικανοποιηται, Τέλος γυρνάει στον ουρανό την ήδονη [για ναβη!.. (Από το Γαλλικό του Lamartine) Χάων.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΚΟΡΕΩΝ

Ο μπαμπάς πολλήκις μου είχαν απαγορεύσει να διαβάζω μυθιστορήματα. 'Αλλά όσα και αν μου έγραψε, εγώ κατόρθωνα να προμηθευόμην άλλα. Φαντασθήτε, ότι μίαν νύκτα του 'Ιουλίου, ενώ τα άγρια μεσάνυχτα είχαν παρέρθει, εγώ εξηκολούθησα διαβάων Ξιφομαχίας, διαπληκτισμούς, σωτήρας από μηχανής και άλλας άνοησας. 'Ησθάνθημν εις ταβιά μου η γροθιά πενθίμως τον Κώδικα του 'Αγίου Σουλκιμίου εν είδει κωνάτων, τοίς δε λογιζομένους από τα δήγματα των κορέων. Τό κεφάλι μου είχε γίνει καζάνι, ότε τέλος εκλείωσα τα μάτια μου' εκοιμήθημν... και ό τού θαύματος! Διά μιάς εσφάθημν Ξιφομαχών μετά πνετήκοντα τουλάχιστον Ιπποτών σπαθοφόρων! 'Εκινδύνεσα, λέει, να υποκίψω, ότε καταβάλλοντε τελευταίαν προσπάθειαν, διεσπασα το ανθρώπινον κέλεος και... τό έβαλα στα πόδια. 'Όπως μου άκούω ασθμαίνοντας από τό τρέξιμο τούς διώκτας μου. Είς απόστασιν εκατόν βημάτων, παρατηρώ θύραν ήμμανοικτήν. Είνε ό κύριος του κόμητος Τ... ή σωτηρία μου! Βάζω τά δυνατά μου να φθάσω, να μη με πιάσουν... γλυστρώ... πλάτω... από τό κρεββάτι μου και τρέχω προς τό δωμάτιο του μπαμπά. Πλησιάζω προς την θύραν, άκούω έντός θόρυβον ανηρσομενων Ξιφών και φωνάς' 'Σκότασε τους, σκότασε τους, φεύγου, δέν βλέπετε;' ' 'Εγώ σκότασα τριάντα... 'Ανατριχίσα! 'Ανοιγόν, φωνάζων: 'Βοήθεια, κύριε Κόμη, σώσατ... 'Εμμεσα απολυθωμένος! Τά στρώματα του κρεββατιού άνω-κάτω, τά αίδερα

σκότια, ό δε μπαμπάς με την μαμιά και την αδελφή μου, αι όποια τον έβοήθηον στο κυνήγι των κορέων, με έκύτταζαν τρομαγμένοι: 'Ετρελλάθημν!... 'Εμμεσα στο κρεββάτι πέντε ήμέρες με πωρετό, 'Ενα μήνα μετά την άγάρρυσίν μου, ενώ έσχετιζόμην, διά τελευταίαν φοράν, σάς βεβαίω, μετά της δεσποσύνης Παντούφλας, δέν ένθυμούμαι διά ποιαν άταξίαν, έλιμνανα επί πλέον παρά μίαν τεσσαράκοντα δι' άγάπην των μυθιστορημάτων. 'Από τότε δέν ξαναδιάβασα μυθιστορηματα, συλλογισθείτε ότι ενώ όλα τα βιβλία είνε πιστοί φίλοι των ανθρώπων, τά μυθιστορήματα είνε φίλοι ήτοιού, διότι όχι μόνον διαφθείρουν τά ήθη, αλλά και... προδίδουν τούς άναγνώστας των στους μπαμπάδες.

Φυσικισμός

ΗΛΘΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

'Ηλθε ό καιρός που έλευσαν εις τά βουνά τά χόνια και στις καλές τους γέριαν φωνές τά χελιδόνια. 'Ηλθε ό καιρός που όλ' ή γη έγένεμος λουλουδιών και τό ποσά τα τόνίσενε χαρούμενα τραγούδια. 'Ηλθε ό καιρός που ό ουρανός σάνεφα και δέν έχει, και που τό ξεροπότιμο σάν άλλοτε δέν τρέχει.

'Ηλθε ό καιρός που κήματα στους βράχους τιά δέν σπάνε. Κ' ή άστραπές, ή παγωνής και τά χαλάζια πάνε. 'Ηλθε ό καιρός που κάτασπρα βόσκουν τ' άρνάκια πέρα και ό βοσκός στο πλάι τους παιζει γλυκερά φλογέρα. 'Ηλθε ό καιρός που πασχάλές στα περιβόλι άνθίζου και της θαλάσσης τά νερά βαρκούλες καθαρεψίζην.

ΘΑΛΑΣΣΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΚΑ'ΙΚΙΑ ΣΚΙΕΣ

Νύχτα. Λίγο φως από τ' άστρα μ' άφίνει και βλέπω στο γιάλο σχήματα χίλια. Στο ίδιο χρώμα βουτηγμένα όλα, —τό χρώμα της σκιάς,—στέκονται καθαρομένα πάνω στην άμμουδιά ή μέσα στο νερό. 'Ησυχάζουν κι' αυτά—καίτια και βάρκες. Σωπαίνουν όλα στο γιάλο, άκνητούν βουβά και έρημα. Και ή θάλασσα δέν άκούεται. Φιλιά την άμμουδιά σιγά-σιγά. Προσπαθώ ν' άκούσω τον λίγο κρότο που κάμνει. Μοιάζει σαν κρηνομίλιον. Μία σιγά περνά άνάμεσα στα καίτια—σκιές κι' αυτά. Μόλις προφθαίνο και την παρακολουθώ. Κάνεται πίσω σε άλλες σκιές που στέκονται, και ξαναφαίνεται γρήγορα.

'Ακούω που φωντάει αυτό τό άργονορημένο καίκι και οι ήχοι της άλυσσίδας, στο κατακόκκινο της άγκυρας, σκεπάζουν τελείως τούς ήχους που κάμνει ή θάλασσα.

Σωπαίνουν τώρα πάλι όλα στο γιάλο-άκνητούν βουβά και έρημα. Και ή θάλασσα μιλά στην άμμουδιά σιγά... 'Αγνης

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ποδ μου έμπνεον αι Πνευμ. 'Ασκήσιμν ΒΑΡΟΚΟΚΚΑΛΟΝ: μάς στέκεται καμμά φορά στο λαιμό! ΦΩΝΗΝΤΟΛΙΠΟΝ: είνε σαν Σλαβικά ΤΡΙΠΟΝΟΝ: άγ! να ήταν με τό μέλι! ΜΩΣΑΙΚΟΝ: ένα μουκέτο από τά πιο εύμορφα πέταλα κάθε άνθους. ΜΑΓΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ: τι χαρά όταν μάς τό φέρνει ό ταχυδρόμος! ΛΕΣΙΘΗΡΙΑ: κυνήγι με πέννα αντί για τουφέκι. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ: ό εριμάτης των τηλεγραφητών. ΕΛΛΗΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ: μην χασηνορίζετε όταν μιλάτε! ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ: πώς μπαρδεύει καμμά φορά! ΓΡΙΦΟΣ: μερικά μεδιάρματα, μερικά δάκρυα. ΑΣΤΗΡ: άποτελείται από πολλούς άσσερίσκους. ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ: εύρισκονται φρά! εις τό τέλος πολλών βιβλίων. ΑΠΡΟΣΑΟΚΗΤΟΝ: ή δημοσίευσις του κομματιού μου στη Σελίδα. Βασίλειος ό Βούλαροκτόνος

ΕΓΩ 'ΜΑΙ Ο ΛΙΑΣ;...

Σ' ένα χωριό της 'Αρκαδίας, ζούσε πρό όλίγου χρόνου ένας κούτσος χωρικός, που τον έλεγαν 'Ηλιάς. Μία μέρα, ό 'Ηλιάς αυτός έφρότισε τό γαϊδούρι του στατό κ' έπήγε στο μύλο. 'Επειδή όμως δέν ηδρε άδειά, βγήκε έξω και ξεκάλωθηκε στη σιτιά ενός πλατανίου, ως που να έλθη ή σιριά του. 'Εκει τον πήρε ό ύπνος. 'Ο μυλωνάς τότε, για να τον κινή γούστο, κατάφερε να του κόψη τό γένυια, χωρίς να τό καταλάβη. Κι' όταν ό 'Ηλιάς έξύπνησε από τό βαθύ του ύπνο κ' έπήγε να νιφθή, παρατήρησε ότι του έλειπαν τά γένυια και βρέθηκε σε μεγάλη άπορία. —'Εγώ μαι ό Λιάς; άχχίσε να μονολογή. 'Αν είμαι ό Λιάς, που 'νε τά γένυια μου; Μ' αθή την άμφιβολία περί του εαυτού του, μπηξε στο μύλο. 'Εκει βέβαια θα μάθαινε αν ήταν αυτός ή άλλος. 'Ο μυλωνάς όμως και τό κοπέλι του τον έκύτταζον με προσποιητή έκπληξη κι' άρχισαν να ρωτούν ό ένας τον άλλο: —Ποιάς είνε αυτός; —'Ετσι ό διατυχής έσκοτίσθη περισσότερο κ' έξεκίνησε για τό σπίτι του. 'Όταν έφθασε άπέξω, έφώναξε τής γυναίκας του.

—Λιού! έ, Λιού!... —'Ορίστε. —Που 'νε ό Λιάς; —Στο μύλο. —Χουρισμένος ήταν ή άξουρος; —'Αξουρας. Τότε έπισσε τό σαγόνι του και είπé: —'Αι στην όσγή! Δέν είμ' εγώ ό Λιάς! 'Ηρώς Βελισσαρίου

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

'Ο βασιλεύς της Προσσίας Φρειδερίκος ό Μέγας συνήθιζε να έξέρχεται κάθε άπόγευμα εις περσίπτον έφιππος. Τότε τά παιδιά, τά όποια τον ανεγνώριζαν, τον ήκούθησαν και άλλοτε μεν έξητακράταζον επέρ αυτού και έθριπτον τά καπέλλα των εις τον άέρα, άλλοτε δε έτίναζαν την σκόνη των υποδημάτων του γρηαιού βασιλέως.

Αυτός σχεδόν πάντοτε έμνε άτάραχος εις τας τοιούτους είδους παιδικάς έκδηλώσεις, ύψωνε όμως την ράβδον του δια να κτηρήσθ τά παιδιά, όταν διά του θορύβου των έφρομάζαν τον ίππον του. Μίαν ήμέραν, που τά παιδιά ήσαν ύπερβολικώς ζωηρά, ό βασιλεύς ύψωσε την ράβδον δια να κτηρήσθ τον πλέον άδύδην, λέγων συνάμα προς τά λοιπά:

—'Αν δέν ήσυχάσετε, θα σάς πάγω ό-λους εις τό σχολείο! Τότε όλα τά παιδιά άπήτησαν σχεδόν με μίαν φωνήν: —'Ε, γέγω-Φρειδερίκο (ούτω τον άπεκάλουν τά παιδιά του Βερολλίνου) είσαι βασιλεύς και δέν γνωρίζεις άκόμη, ότι κάθε Πέμπτη άπόγευμα δέν έχουμε σχολείο! Και με την άπάντησιν αυτήν, άπεμακρήθησαν γελώντας.

Αεοντόκαρδος Λεωνίδας

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ 'Όταν οι Πέρσαι εδρίσκονταν έμπρός εις κανένα φλόαρον, συνειδίζουν να λέγουν: 'Ακούω τον κρότον της μυλόπετρας, αλλά δέν βλέπω τό άλεύρι... Στεφανέμος Λόρδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Δοχλας:—Μπορεί να μού πηξ, διά ποτ-ον λόγον τά σπαθιά είνε κούρα; 'Ο Στρατιώτης Κορυφοκεφάλης:—Διότι και αι ήθκια είνε κούρα, και άν τά σπαθιά ήταν ίσια, δέν θα έμπαιναν μέσα. 'Εστάλη από του Βορείου Σελαιος —Μαμμά, δέν μου είπες, ότι ό Θεός έλέπει παντού; —Ναι, παιδί μου. —Τότε γιατί άνάθεμα καντήλι και την ήμερα; 'Εστάλη από της Μεγάλης 'Ελλάδος

'Ο Τότης κρατεί μία φέτα ψωμί και χοροπηξάν ήλιο. —Γιατί κίνεις έτσι; τον ρωτά ή μητέρα του. —Προσπαθώ να ιδρωσω, μαμμά, γιατί ό άσπαλος μάς είπε, ότι, με τον ιδρώτα σου προσώπου μας πρέπει να τρώμε τό ψωμί μας. 'Εστάλη από του 'Υανου της 'Ελευθερίας.

Τό πρώτιστον καθήκον του κα-λού συνδρομητού είνε ή έγναρισις άναγνώσις της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ", 'Αθήναι, 33, όδός Εδριπίδου την 9 'Απριλίου 1916

ΧΡΕΙΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, παιδιά μου! Στέλιω τό φίλ' της 'Αγάπης εις όλους. Η χάρη; του άκατάκτου Σωτήρος; να σάς φωτίξη πάντα προς τό καλόν, δια να είσθε ή χαρά των γούλων σας, των συγγενών σας, της Διαπάλας, και να γίνεται μίαν ήμέραν καυχήματα της Πατρίδος.

Τό Πνεύμα της 'Αντιολογίας με παρακαλεί να τού έξηγήσω τί θα πη Σοσιαλιστής, πρώτον διότι του άνέραρα την λέξη εις προηγουμένη μου άπάντησιν και δεύτερον επειδή ήκουσε προηδές τον κ. Μοίραρον να λέγη: 'Τί θα πογγεύουμε; βρά αδελφέ, μ' αυτούς τούς πολέμους που μπλέξαμε! Αν δέν κάμουν τίποτα κι' αυτοί οι Σοσιαλιστάς, έχασθήκαμε.' Τό Πνεύμα της 'Αντιολογίας λοιπόν ζητεί να μάθη, επί είνε αυτοί οι Σοσιαλιστάς, τί έλλουν, τί ζητούν γενικώς. Πολύ καλά. Τό έχω βρ' έφε; μου, και εις πρώτην εύκαιρίαν θα λυσω την άπορίαν του φίλου μου, ή όποια, υποθέτω, είνε άπορία και πολλών άλλων.

Χαλαρόν Κόσμου, σ' ευχαριστώ πολύ και διά τό νέον ξεσπάθωμα. Τό γράμμα σου διά την 23 Μαρτίου μου άρεσε πολύ. Και ρωτάς; αν είμαι ευχαριστημένη από εσέ; Πέρα πολύ μέλιστα! Τό θραβείον των 'Εθδ. Διαγωνισμών, Ποιήτρια Σαπφώ, είνε μία τριμήνου συνδρομή. Από τούς ότας δηλαδή κάθε ήβρομάδος, (άγοραστάς ή συνδρομητής) κληρώνω μερικούς, και αν μεν είνε άγοραστάς, τούς έγγραφως συνδρομητάς; δια τρεις μήνας (δηλαδή τούς κάμω να παίρνουν τό φίλλον επί τρεις μήνας δωρεάν), εάν δε είνε συνδρομητάς, είτε επίσημοι, είτε έξάμηνιοι, είτε τριμήνιοι, παρατηνών την συνδρομήν των, τούς θεωρώ δηλαδή πληρωμένους δια τρεις άκόμη μήνας. 'Ενόησε τώρα τί συμβαίνει;

Θά σου στέλλω 18 φύλλα καβ' έβδομάδα, άόξα των Φαρόν, σ' ευχαριστώ πολύ δια τό γενναίον αυτό ξεσπάθωμα, με τό όποϊον δοθείσας; σ' αντιλείπει εις την έξοδήν μου εκ της δυσχερούς θέσεως.

'Η 'Αμαρυνθία 'Αστειμς μου γράφει, ότι εις κάποιο περιόδικον είδε αναημοσιωμένον ένα κομμάτι από την ίδικήν μας Σελίδα Συνεργασίας. 'Ε, δέν πειράζει! Την έπαθαν κ' έτσι όπως κάποτε την παθαίνω κ' εγώ από κανένα καταγεγραμμένον, που αντιγράφει ζήνην έργασίαν και μού την στέλλει ως ίδικήν του.

Ναι, 'Ηρωική Σάμιος, δάκεις ό αδελφός σου, και άλλοι ήλθαν εις τό Γραφεϊόν μου, έκίνεις τας ήμέρας, χωρίς να μπορέσουν να μπου μίσα. Διότι κάποιος κλέπτης, την νύκτα, άφήρεσε τό κουμπι του ήλεκτρικού κωδώνου, και δέν έβρισκαν να κωδωνίσουν. Και και μεν κωδωνίσαν την θύραν, αλλά που κώκούσω με τόσους κρότους που γίνονται εις τον δρόμον μας! Τώρα έβαλα κουμπι βιδωτό και ό κλέπτης θα δυσκολευθή να τό άφαιρέση...

'Εστεία Γενναία Στενημαχιώτισσα, κ' εύχαριστώ πολύ δια τό ξεσπάθωμα. Ναι, έκπικω κ' εγώ, ότι οι πρώτοι άγοραστάς θα προσπαθώσων και άλλους, και άργότερα θα γίνουν άπ' αυτούς και συνδρομητάς. 'Η πόλι; σας είνε μεγάλη κ' έχει πολλούς; και διαφόρους κώλους; Βλέ τους περισσότερους ή Διαπάλας είνε άκόμη άγνωστος. 'Αλλά διά των ήνεργειών σας, σιγά-σιγά, θα γίνη γνωστό παντού.

Πραγματικώς, 'Όραία Γαλάτεια, εις τό υπ' αριθ. 176 Ταύ του 18ου φύλλου, παρελήθη να σηματοβή ότι ή κώστας άποτελεί νήσον. Βυγνύεται όμως εύκολα, από τά άλλα.—Είπα εις την κ. Σανούπουλον ότι ό Κόκκινος Βράχος σου άρεσε πολύ και ότι τον θεωρείς στο άριότερον μυθιστορημα άπ' όσα έχεις διαβήση ως τώρα. 'Ευχαριστώ πάρα πολύ, άόξαιμένη Ρίχη, διά τά νέα ξεσπάθωματα. Περιέργων παρρημα να ένωσήσθ την πατρίδα του φίλου μας, από κ'ατί

μικρά πράγματα; που έχει ή γλώσσά του. Ότι πη, ότι έχεις πολύ δυνατόν γλωσσικόν αίσθημα. Και ή; μη σου έρχονται κάποτε αι ελληνικάί λέξεις. Κοιμητιούμν d'Ames, π.χ., θα πη 'επικουνονοία ψυχών.

'Οραίως έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: 'Ο Νικητής, Κάρο-μην, Ήραοδω της Λευτεριάς, Στρατηγός Βοσναπόρης, 'Υπερ Πατρίδος, 'Ανδροκυμής Κουραμπίες, 'Εμερούλλα, Ασοντόκαρδος Λεωνίδας, Κλεροτόπουλο του 21 και 'Αντίς 'Ηλιου.—'Εξέτελεσα τούς παραγγέλτας των και τούς ευχαριστώ όλους δια τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αότην την έβδομάδα έλαβα τά εξής: 'Αίματωμένη 'Ανοίξις.—'Εγράμμα από τό χωριό μου.—'Εν όρα, θέλλω.—'Εκδηλ-σιαζόμενος Αποσταλάς.—'Η Μάλας.—'Η παρασημοφόρησις.—'Σά; τον Σαμψών.—'Αν σάς γένεται ή χάρη;.—'Παιδιά πνύ-ματα και διάφορα δια τούς έβδομαδιαίους Δια-γωνισμάς. Κριτική της σημερινής Σελίδος, εις τό προ-σέξ.

ΕΚΚΡΙΣΙΣ ΨΕΓΔΩΝΥΜΩΝ

'Οδών ψευδώνυμον έμφανίζεται ή άνωσούται, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωματος δε. 1. Τά έμφανόμενα ή άνωσόμενα ίσχυουν μέχρι της 20 Νοεμβρίου 1916. 'Όσα συνοδεύονται από Α ή νήσου εις άθήνας, και όσα από Κ εις κορίνθου. Νέα ψευδώνυμα: Διαβολέμιος 'Αλιεύς, ά. (ΕΑ) 'Αεροπόρος, κ. (ΕΑ). Δόν Κιζώτης, ά. (ΤΜ). Αηξουρωτικό Διαβολέμι, ά. (ΒΣ). Κναιόν Νέφος, ά. (Φ Σ). Ζιζάνιον, ά. (Π Β).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθωμένον νάνταλλά-ξων: τό Αηξουρωτικό Διαβολέμι (0) με Τρελλόν Κεφαλλοντήν, Πατριωτικόν Παλ-μόν, 'Αθάνατον Βοσναπόρην, Κομοματόρα, Κνυλαμόν, Τέλλον 'Αγρον, —ή Αθουρωτικό του Βυζαντίου, (0) με 'Ελλάδα του Βενεζέ-λου, 'Εκπορθήτην του Βυζαντίου, Σιλαστο-μένον Βελάντιον.

'Η Διαπάλας άσπαξέται τούς φίλους της. Σιλαστομένον Μισοραϊτήν (ελαβα, ευχαριστώ) Κλεροτο Βόλι (ευχαριστώ πολύ; κ' εγώ αυτά τά είπα πολλάκις; ή δημοτική έτσι γελωτοποι-ετα; ε' ένα μόνον έχεις άδικον; αι λέξεις φα-λος και μωρός είνε πολύ κούρα, ώστε εμπορεί να τας μεταχειριζέται και ό γράφων δημοτικήν) Κομοματόρα (φαίνεσαι, ότι ό Ισραηλός κερμαίν ησο γλυκός, αλλά όχι και ήμενός; πολλά παι-διά αρρώστησαν σάν και σένα; ζήτης, αν θέ-λη, τά όνόματά; δια Μικράς 'Αγγελίας;) 'Ηρω-σκαιών Σούλι (χαίρω πολύ και περιμένω τώρα να μού γράψης τακτικά) 'Ενετικόν Λόοντα (ελαβα, ευχαριστώ τό ψευδώνυμον που λέγεις, οι παρισσέβεις; ότι τό θέλουν ευχαρίστας, διό-τι ένθυμείς; μεγάλας ελληνικές ήμέρας;) Κνυλαμόν (δέν εμπορώ να σου πώ ήνω) 'Ηρωα-ριστώ πολύ δια τό ξεσπάθωμα. Ναι, έκπικω κ' εγώ, ότι οι πρώτοι άγοραστάς θα προσπαθώ-σων και άλλους, και άργότερα θα γίνουν άπ' αυτούς και συνδρομητάς. 'Η πόλι; σας είνε μα-γάλη κ' έχει πολλούς; και διαφόρους κώλους; Βλέ τους περισσότερους ή Διαπάλας είνε άκόμη άγνωστος. 'Αλλά διά των ήνεργειών σας, σιγά-σιγά, θα γίνη γνωστό παντού.

Πραγματικώς, 'Όραία Γαλάτεια, εις τό υπ' αριθ. 176 Ταύ του 18ου φύλλου, παρελήθη να σηματοβή ότι ή κώστας άποτελεί νήσον. Βυγνύεται όμως εύκολα, από τά άλλα.—Είπα εις την κ. Σανούπουλον ότι ό Κόκκινος Βράχος σου άρεσε πολύ και ότι τον θεωρείς στο άριότερον μυθιστορημα άπ' όσα έχεις διαβήση ως τώρα. 'Ευχαριστώ πάρα πολύ, άόξαιμένη Ρίχη, διά τά νέα ξεσπάθωματα. Περιέργων παρρημα να ένωσήσθ την πατρίδα του φίλου μας, από κ'ατί

μικρά πράγματα; που έχει ή γλώσσά του. Ότι πη, ότι έχεις πολύ δυνατόν γλωσσικόν αίσθημα. Και ή; μη σου έρχονται κάποτε αι ελληνικάί λέξεις. Κοιμητιούμν d'Ames, π.χ., θα πη 'επικουνονοία ψυχών. 'Οραίως έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: 'Ο Νικητής, Κάρο-μην, Ήραοδω της Λευτεριάς, Στρατηγός Βοσναπόρης, 'Υπερ Πατρίδος, 'Ανδροκυμής Κουραμπίες, 'Εμερούλλα, Ασοντόκαρδος Λεωνίδας, Κλεροτόπουλο του 21 και 'Αντίς 'Ηλιου.—'Εξέτελεσα τούς παραγγέλτας των και τούς ευχαριστώ όλους δια τά καλά των λόγια.

Νέδων (ἢ ἄγκυρας ἔχοντες εἰς τὸ ἴδιον) Αἰολοκίην Κεράρα καὶ Κροθωρίων (μὲντοι σήμερον ἔλαβεν τὰς λύσεις αὐτῶν Νικητῶν λέξων διὰ τὴν κατόπιν ἐορτήν.) 1) Δ. Ν. Παβ. (ἔλαβα, εὐχαριστώ) Τίτλον (δὲν γνωρίζω ἐξήγησε πληροφορίας ἀπὸ τοῦ ἴδιου, ποῦ δημοσιεύσεν αὐτὰς τὰς Ἀγγελίας ἐπὶ πληρωμῇ) Ἀγαμέμνον Στρατηλάτην (Ἰσπερ) Ἀρσὴν Σανθούλιαν (ἔλαβα, εὐχαριστώ) Ἀνδρέου Κυριακοπούλου (δὲν περιέλαβε μετὰ τοὺς Διαιωνισμοὺς). Καρδιάτιδα (ἐπίσης). Ἦρωα τοῦ 1913 (εἰς τὸ προσεχές). Δ. Γαρό, (εὐχαριστῶ πολύ) καὶ τὴν εὐμορφὰν ποῦ γράφεις! ἂν δὲν ἐπιμνησκόμενος τὴν ἡλικίαν σου, δὲν θὰ ἐφρακάζομαι ποτέ, ὅτι εἶσαι δώδεκα μόνον ἐτῶν) Ἀληθινώτατο Διαβολάκι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσπερα!) Πατριῶν Βιομηχανοῦ (εἶδες τί καλῶς ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς; ἀμέσως σοῦ ἔδωκε ἕνα τοῦ ἐξήγησε) Παλιῶν τῆς Φακῆς (ἔσπερα μοῦ γράφεις, τὸ ὄνοματά σου θὰ τὸ βλέπω;) Ἀετοκοιταῖον τοῦ Βυζαντίου (δὲν θὰ ἐδιάβασες καλά τὸν Ὀδηγόν) Μυρωδάτην. Ἦρωα τοῦ Μάρτη, Σκεπόμενον Λόφον κλπ. κλπ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ τὴν 4ην Ἀπριλίου βάσανόν μου εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

225. Δεξιόγραφος

Μίαν κόλλησιν τῆς Γραφῆς Μ' εὐφλεκτον ὄλην ἂν ἐνώσῃς, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς Ἀμέσως θὰ μᾶς φανερώσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Χ. Ἀβελουποῦλου.

226. Στοιχειώδης

Τὸ κρέας καὶ τὸ γάλα μου Νὰ τρέψασαι σοῦ δίνω Μῆλο; τοῦ σώματος θὰ ἰδῆς; Ἀέφαλον ἂν μείνω. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυλάτων

227. Μεταγραμματισμός

Ἐνθ' ὅσον εἰσαδιάξω, Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς, Θὰ αἰσθανθῆς μετὰ δυσωδία Ποῦ τὴ μύτη σου θὰ φράξῃς. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Βασιλόπουλο.

228. Αἶνιγμα

Ἀνὸ φόρος, ἂν κ' εἶμαι, μά, Μάπαντῃς στὸ Λεϊμόν Ἀκρωτήριον σημαῖν Κ' ἐργαλείον γεωργικόν. Ἐστάλη ὑπὸ Πηγελάτης Μηλαίτου.

229. Ἀντιστραμμένη Πυραμὶς

*** + *** = Εἰς τῶν 7 λόγων τῆς Ράμπης
 *** + *** = Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.
 * + * = Προφήτης.
 * + * = Τροφὴ θρησκευτῆ.
 + Οἱ σταυροὶ νῆτος τοῦ Αἰγίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠρωϊκῆς Σάμου.

230. Λογοπαίγριον

Ποῖον γράμμα φοβεῖται ὁ στρατός; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου.

231-235. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκείτης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἴσως ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Πόλος, Θάλασσα, Πάρος, γάμα, κέρμα. Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Χ. Ἀβελουποῦλου

236. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ἐπισημασμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀκροστιχίαν τῆς Ἑλλάδος:

1. Πρωτεύουσα κατόπιν τῆς Ἑθρόπης: 2. Νῆ-τος τοῦ Αἰγίου, 3. Χερσὶ τῆς τράπουλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομήτος τοῦ Λουξεμβούργου.

237. Φωνηεντάξιμον

--- τ - σ - γ - κ - τ - ψ - γ -

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριλλῆς Κορφατοπούλου.

238. Γέγρος

γ	ω	ω	ω
υ	υ	εις	μετ'
υ	υ	ω	ω
υ	ω	ω	εις
υ	ω	ω	εις

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἡλιοβασιλεῖον.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 1ου φύλλου

1. Ἀικαλήτων (ἀεὶ, κινήτων).—2 Νουθ. οὐ.—3. Σαλαμ-Σαλαμ.—4. Κίμων. Σίμων.

5. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ 6-8. (1. Ἡ Ἄερος ΣΚΟΡΔΟΝ εἶνε νῆσος. 2. Ὁ ΑΚΜΩΝ τράφος εἶνε ζῶον. 3. Ὁ βράχος εἶνε ἤχος. 4. Ὁ ΜΗΝ εἶνε ἡμέρα. 5. Ὁ ΣΥΝ εἶνε ἡμέρα. 6. Ὁ ΚΑΛΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡμέρα. 7. Ὁ ΚΑΛΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡμέρα. 8. Ὁ ΚΑΛΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡμέρα. 9. Ἡ Καλλιόπη.

10. Οὐδὲς ἑλευθεροῦ ἐαυτοῦ μὴ κρατῶν.—11. Τὸ βαθὺ ποτάμι δὲν κἀκεῖ ποτὸς (τὸ βαθὺ ὑπὸ τὰ μηδὲν-κα-μικρὸ το.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τῶμονος τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ τὴν κερσάνε φραγὰ τὰς ἄρας αὐτῶν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

Βιβλία τεκνῶν, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Ἀσπιδόσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάτης (60 εἰκόνες) δρ. 3, Χρυσὸδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφοράς, δρ. 0,60.

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Δεῦκονα Μικρῶν Μουσικῶν, Ἐκαστον τετραδίου δρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μαρονοσία, (21 εἰκόνες) δρ. 3, 50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν (ποίημα) δρ. 1,50. Χρυσὸδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3, 50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουβίτου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Στροπούλου) δρ. 2. Χρυσὸδ. δρ. 3, 50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἔκαστον δρ. 0,50. Χρυσὸδ. δρ. 3 ὅμοι.

δρ. 2,50.

Πρόξος ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Ὁ Πυροεπιπέτης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Υπέξ Πατρίδας (31 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσὸδ. δρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμπετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, δρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἐπιθ. στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμοὺς μᾶς λέπτα 5 μόνον μὲ π α ζ ε α στοιχεῖα τὸ διὰ τὸν ἴδιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α α τὸ τραλλίον. Ἐλάχιστος ἔσται 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸ ἀνεπὶσημασμένον 15 λέξεων ἢ ἄλλα στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ἐπιλοφίεσται ὅς ἐξ λέξεων ἀπλά. — Αἱ μὴ συνδυασμῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.

Σύλλογος Ἀνικητῶν.—Τμήμα συνδρομητῶν. Ταῖς: Ε. Μονιάτου, Γραμματεὺς: Μ. Ἀραούζου, Διευθύνων: Ἐλευθερίου Μονιάτου, Limassol (Chypre). Ἀντιπρόσωπος: Ἀλέξανδρος Ἐκπορθητῆς τῆς Κρήνας.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 30 Μαρτ—5 Ἀπριλ.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀλέξ. Α. Κ. Βούλγαρης, Μέγας Ἄγνοςτος, Α. Κ. Κολοκοτρῶνος, Π. Π. Καρανίκας, Βασίλειος Σ. Φραντζῆ, Γ. Γαλιάνης, Γραμματεὺς τῶν Ποντικῶν, Ἰωάννα Γ. Μπαρέα, Χ. Α. Διαπούλης, Σοφία Μουστατσίου, Γ. Ν. Σελῆς, Δ. Π. Μακρῆς, Πόλητος Σαφῶς, Ἄγγελος Β. Χαροκόπου, Β. Κ. Χαροκόπου, Ἐνας κοῦρς ἀπογραφήν, Κ. Χέμεντιν, Γ. Μέντιν, Φ. Πλάιν, Κ. Χέρολν, Α. Χάργα, Γ. Σπέλλας, Χ. Χειναρῆν, Α. Σάιτ, Α. Σκοκίγγου, Α. Κρίντ, Α. Χοφμάν, Π. Ρόζενφελν, Α. Φλέμινγκ, Ε. Χαδερμάν, Α. Χάμπλ, Ρ. Μπόσελ, Μ. Μάιντλε, Γ. Σάβιτς, Α. Α. Βραυρόντης, Φ. Ν. Σελῆς, Κ. Α. Μάκου, Ἡρώδης Ὁ Ἀττικὸς, Σαλαβαμένη Πόλι, Α. Ν. Πετσάλης, Δ. Α. Ἀργυρίου, Καρδία Παλαιολόγου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κερσὴ Ἀ. Σιάνη.

ΑΓΡΟΥΣ: Ἀ. Α. Δημόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Χ. Γ. Χρυσόπουλος.

ΓΑΛΑΞΙΔΟΥ: Κ. Γ. Μαστροκόστατος, Α. Ε. Κολομβας.

ΕΒΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Δ. Μπαρόνης.

ΑΓΡΟΥΣ: Σ. Γ. Μπαροκόστατος, Α. Γ. Μπαροκόστατος.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἀρ. Ἀδωνοῦσης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ζέλις.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σ. Γ. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νημεῖα, Ἐνας κοῦρς ὑπογραφήν, Ἐλισάβετ Σ. Μαρτσόπουλου, Ἀρσὴ Γ. Ἀπέργη, Ἐλένη Κ. Κουρῆ, Ἰφιγένεια Ε. Κάλου, Μαρία Ἰ. Ζερβῆ, Βουσαλάδα, Ροδόλφος Μάκρης, Φαίμας τοῦ Ἑλληνομαθῆ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σοῦστως.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀ. Ν. Μενιτσῆς, Α. Χ. Θάνος.

ΜΗΤΥΛΗΝΗΣ: Ἡ. Μ. Μέλλος.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἰ. Α. Πολυχρονιάδης, Λαβινία Ἀνθή.

ΠΑΤΡΩΝ: Ν. Ι. Κίτρος, Κ. Α. Ἀναστασοπούλου, Δ. Α. Ἀναστασοπούλου, Π. Η. Εὐμορφόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Θ. Παναγῆς, Μαθητῆς Γυμνασίου, Ν. Γ. Μπαρόνης, Β. Θ. Τσοκόπουλος, Κ. Γ. Ἀναστασοῦς, Π. Σ. Μιχαλάς, Α. Λοβερός, Α. Καραγιάννης.

ΠΕΡΒΕΣΣΗΣ: Ἀντιγόνη Α. Ζάμπη.

ΠΥΡΓΟΥ: Εὐ. Α. Ἀγγελόπουλος, Ν. Γ. Στεφοπούλου, Δ. Α. Ἀποστολάκος, Α. Ν. Καραμάνος, Ἰ. Π. Βασιλειώτης.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δ. Διαπόντες, Ἀδ. Διαπόντες, Μαρίνα Π. Κασιμιαντῆ, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Κούλα Π. Γιαννουπούλου, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἰ. Α. Παπαδόπουλος,

ΥΡΑΣ: Π. Ταστοκλήης.

ΧΑΛΚΙΑΔΟΣ: Ἀ. Χ. Αρμπερῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ δόγματα βρέθησαν εἰς τὴν κλειστικὴν καὶ ἀκροφθῆσαν οἱ εἰς τὴν ὁμοίαν: ΣΟΦΙΚΑ ΜΟΥΣΕΑΤΕΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΑΜΑΛΙΑ Γ. ΑΠΕΡΓΗ ἐν Κεραιῶν, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Θ. ΤΣΕΚΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πειραιῶν καὶ ΜΟΣΧΑ Α. ΔΑΠΟΝΤΕ ἐν Σέρφ, οἱ ὅσοι ἐνεγέρθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαΐου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόνικτα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλαδία τῶν εἰς τὸμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζόμενος τὸ ἀντίτομον, δραχμῶν 1,75.